

מסורת הש"ס

(א) [עירובין סג: וישנ']
 (ב) [מוס'פ"צ"ג] (ג) [שבת
 כ וישנ', ד] [שם גג:]
 (ה) [שבת קלח: ו] [ואוכל
 בתומה הביא כפרתו ואכל:]
 (ו) [ישנ' ב"ש"ס בבה"ט]
 (ח) [ועי' תוס' ר"ה טז: ד"ה
 שמה ובסוכה מג. ד"ה
 ועיברנו ובמגילה ד: ד"ה
 ועיברנה:] (ט) [ועי' תוס'
 חגיגה ד: כ"א.] (י) [ועי' תוס'
 שבת קלא. ו] [שם ה"ז ומה'
 ובזמן זל. ד"ה מקנחה:]

גליון הש"ס

גמ' נראה במיקר. עיין
יבמות דף מ"ו ע"ב תוס'
ד"ה תקוני גזר:

מוסף רש"י

ויעבירו ארבע אמות
ברשות הדינים. וזאת
הדין למנוח וזאת
מרה"ק לה"ה, הנה שגבו
מקומות הנעצרים אמרין
לנום להטעה ד"ר ואין
לנום להטעה, כגון אם
לנום להטעה, כגון אם
לנום מונח בנחתם או
קצפה או נעצרים ד"ר כן
אשר אושר להטעה
אין כלל אושר הטעה
בד"ה"ה, או הגביה על מנת
לעלו ואין להטעה ומתן
הטעה פטור ממס
הטעה, אם לא עמד פסח
נעצרים כדלמנחתם וזאת
שבת (נדה ג'). כהנים
דיוצין. הנה שטען י"ח
חורין והטעה זכרים
(שבת ג'). בקולות הם ככל
המנחין כן (דברים יג)
דיוצין ממשפיר (שבת יט)
(ד"ה) א"י: דיוצין דנכנס
לנעצרים צדוע שטעוריו
הטעה קודם (שבת יט)
אדם נראה כמיקר. ואין
נראה ממנחן עליו (שבת
יג).

מוסף תוספות

א. [חן] כן דאכא מחזיצת
לא שביח דשמלתי.
ב. רש"י. ל. לשטות, וכן
במצות שופר ולולב וכן
בלי לחטולוי דצורז
שחתי א"ר.
ג. שנטמא באב הטומאה
דמחזן שפצוי בלי
לשחזן הרי וזו בהול
לקיים מצוה ואינו זכור.
ד. שנטמא א"ר
במחזן מצוה אחת
שיטמא. הלא"ה. וע"ש
נשקע ויש ואלו א"ר
לחזן. ככלי וכן א"ר
אכילו בתרומה. רש"י.
ו. ודבראינין בוכחין
פר דם וטאת (ד' צ"ד) ב.
ז. רש"י. א. [דן] חן שרייה וזו
רשן קניין וולב וגם אינן
מתניין לקנות ולחזיר
טנף על ידי המים
ועפמם שחלכל בכך.
ח. רש"י. ויותר מתחלכל
בגדים שכנסמה בנהר
לבושה דם שחמכבין.
טו. ופסל. ז. דם מן מנחה.

רבינו חננאל

אמר רבה אפילו מי שי
לו בור בחצרו, גזרין שלא
יטבילין לכליו בחצרו,
גזרה שמא יטלם בחצר

ויעצירנו ארבע אמות ברשות הרבים. ממקומו עד המקוה: ומי גוריון. ומי אחמור רבנן כולי האי בהך תקנתא לטבילת כלים למגור המירא אטו איסורא וגזירה לגזירה: וספספא. דהא קושיא היא: מזהר וסיר בזה. שלא יטמאו וכיון דזהיר בזה הויא לכו

טומאתם מלמא דלא שכיחא ולא גזרו
זה רבנן: מדלוי. מים: דלוי טמא
והוא טהור. מחליו. והא לא דמי
למטביל כלי ע"ג מימיו דמתני' דאסור
התם כל עממו לא זא חלא לטרא
זא מים אין כלי הלכך מוכחה מילתא
דטבילה וטעמא דטבילה אסורה משום
דנראה כמתקן כלי והאי מחזי אבל
הכא אין הכל יודעים שהדלי טמא
והרואה אומר לשאוב מים הללו היה
נריך: נגזור דלמא אחי לאטבוליה
בעיניה. זלא שאיבת מים: מסוך
שלא חסרה לו. טבילה זו חלא ע"י
דלוי ששאיבמו שאין כן דרך שאר
טבילות: זכור הוא. שהטבילה
אסורה ב"ט: כלי שנטמא מערב
י"ט. ובזא הטומאה כדלקמן:
אין מטבילין אותו ב"ט. והואיל והיה
לו להטבילו מצדד יוס: ב"ט
מטבילין אותו ב"ט. וישתמש בו
היום חולין שאין לריכין הערב שמש:
דלא שכיחא. שהרי הכל מטהרין
ברגל וכל שכן שהצריך מלהטמא:
כלי שנטמא בזא הטומאה. מערב
י"ט כדלעיל: אין מטבילין אותו
ב"ט. דכיון דטמא מן המורה הוה
ליה כמתקן: בולד הטומאה. אין
כאן תקון דמדאורייתא טהור מעליא
הוא שאין כלי טמא חלא בזא
הטומאה דמתניא ^א בזהל שחטין (דף
ה). אוכל ומשקה מטמאין מאיר
כלי חרס ואין כל הכלים מטמאין
מאיר כלי חרס משום דהוה ליה ולד
הטומאה שמה שבתוכו אין מיטמא
מחמת השך חלא מחמת אור כלי.
יש מפרשים כלי שנטמא בזא
הטומאה אפילו נטמא ב"ט אין
מטבילין אותו ב"ט. וטעמא משום
דבעי הערב שמש דטומאה לאורייתא
נריכה הערב שמש הלכך הואיל ואינו
ראוי היום לתשמש לא יטבילנו וקשיא
לי הרי ראוי להשתמש בו חולין שאין
הערב שמש חלא לתרומה וקדשים
כדתנן טבל ועלה אוכל צמעשר העריב
שמש אוכל ^ב בקדשים (נגעים פקד
דמ.) ^א ולד הטומאה היכי שחט
לס. מי הוא הנריך להטבילו אינו חלא

כהן דהא וולד הטומאה ראשון וכלי שנטמא בו שני ומותר לחולין שאין שני עושה שלישי בחולין וא"כ להטבילו אלא לתרומה: ורמב"ן ה' ולא אמו למשחי דאב הטומאה. אי ממי ורמב"ן מלגז טומאה לכליהן והויא מלמא דלגז כשיחא: שאין לה בגדים. טהורים להחליף וללבוש אחר טבילתא הויס י"ט ואינה יכולה להטביל את אף ששעליה: טעמא וטובלם. כשהיא לבושה וספקא לה טבילה אף כללים ולא מוכחא מלמא שהיא מתקנת לטבילת עממה נכנסה ואדם מותר לטבול כב"ה דנראה כמיקר כדלקמן: רב יוסף אמר. טעמא דמתמי' דטבילת כלים בשבת וי"ט אסורא משום חסימת בגדים שאף הן בכלל כלים: שמא ישא. אי שרית ליה לאטבילניהו ביי"ט משאיה לכו עד י"ט שהוא פטוי ואמי זהו בתוך כך לרד תקלה להשתמש בזהן תרומה: רבא אמר. טעמא דמתמי' מפני שגילה במתקן לכו ודמיא למתקנת מלאכה טומא עלה מדרבנן: סינת מים יפין. שדרך לרחוץ בזהן:

צערט

י"ט שהוא פנוי ויבא לידי תקלה להשתמש בהן תרומה אבל אדם

יום טוב פרק שני ביצה

יח.

עין משפט
נר מצוה

לֹא אֶמְנֶה פֶּדֶם מִהֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל
הֵלֶךְ יִשְׂרָאֵל יִשְׂרָאֵל יִשְׂרָאֵל
שָׁכַב סֵעִי זֶה בְּהַגְלָה:
לֹא בִּמְנֵה שֶׁסֶּה הֵלֶךְ יִשְׂרָאֵל
לֹא גִדֵּם מִי שֶׁסֶּה הֵלֶךְ יִשְׂרָאֵל
[וּפֶלֶא מִהֶלֶךְ מִקְוֹת
הֵלֶךְ זֶה טוֹשֵׁעַ יִשְׂרָאֵל סֵעִי
סֵעִי מוֹן]:
לֹא הֵמֶה מִי פֶּדֶם מִהֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל
הֵלֶךְ יִשְׂרָאֵל:

רבינו חננאל (המשך)

מטבילין, שיצורו המין,
ויעלו למעלה מן החלל,
כדי שיהא הלילה ומימיו
משקיען במים, אבל הכל
כלו צריך להיות מושקע
במים, ויהיו המים
המים שבהן הכל
משקיען עם המהקה.
גורגין גנור השקד אטו
טבילה, גנמר הרואה
טבשקין טביל. ודחין
טומאה העים היפין בזמן
שאו לו וולתם מיותר
דחין ברו, וטומאה
מלתא דלא שכיתה היא,
ומלתא דלא שכיתה לא
גזור בה רבנן, ולמה בכלל
אבן, משום דלא מקביל
טומאה, דקרישילי כלי
לגלים עלי אבנים כל
ארמא לא מקביל טומאה,
ופירושא תחילת מילין
ומוחבנין עתה מוציא
דלי טמא. [כמן] וגם דלה
[ולן] לם. כלומר מולאן
ליו מן הבור והוא
טהור מאליו, כלומר אמר
אבן, לא דורין דלמא אתי
לאטובליניהו. ודחין מתוך
למה הותרה לו אל ע"י
מילה, וזכר הוא שאסור
להטבילו וכן. אל
לאטובליה. וכן כל
טעמא בריט מטבילין
אתו בייט, ולא גורגין
דלמא אתי לאטובלי כל
טעמא מעייט, מאי
טעמא בייט מזהר זהיר
אישי בכלים שלחן,
וטומאה בריט העים
מלתא דלא שכיתה היא,
דזה הויה בה, וכו' כלמא
דלא שכיתה לא גזור בה
רבנן. ומוחבנין עליה כל
טעמא באי טומאה כר.
ושנני ודל טומאה לא
מכתבת לה דצריך טבילה
לטהריה שני יטמא אלא
בגי בתנים דאכלי גרומא,
ורשני עושה שליש, וכן
ושני ודל את לאטובלי
כלים טעמא באב
טומאה, אלא דל
טומאה אתי טמא, דא
שני עושה שליש בחולין,
ואי שמתבין כלי שני
רובי טומאה (כל) שני
לדי הא לא טמא,
דקרייל אתי שני עושה
שליש בחולין, וכן גזירה
מאן לא גזרים ללבוש,
במגרת בייט וטובלה
בבריה, ומנאזו גזירה
מיטורין עמה. משנינה
מתוך שלית איתתה לה
לחטביל כליה חלה ע"י
מלבוש וזכרה היא, ולדי
היא לאטובלי וטמא
באבי עצמן. ורבי יוסף
מאן מתני גזירה משום
חוסה כר, ופשוטה היא
רב ביבי אמר גזירה שמא
ישא. פירוש כל לים
שטמאנו לא יאמר לה
בייט שאן אני עושה
מלאכה ונכבלי, עשיתי
אני מלאכה.

שְׁמָא יַעֲבִידֵנוּ אַרְבַּע אֲמוֹת בְּרִשּׁוֹת הָרָבִים. תִּימָה אֲמַאי לֹא קֹאמֵר
שְׁמָא יוֹלִיאוּנוּ מִרְשׁוֹת הַיַּחֲדָד הָרָצִים וי"ל שֶׁשׁ הַיִּכְרָא
צִפְתָּח וּבִגְפוּפֵי הַחֲלָא ^(ט):

הוא: **בְּגִזְוֹרֵי הַשְּׂקָה** אֲמֵי הַמִּבְרָה. וקשה לפירוש גזור נמשך שמה יעבירו ארבע אמות צרפות הרבים להשיקן וי"ל דגבי הטבלת כלי ארץ למגור שמה יעבירו לפי שלהוט להטביל: אבל בהשקת מים אין להוט כל כך להשיקן דאפשר במים אחרים וכן בסמוך צולל הטומאה לא פריך מגור שמה יעבירו לפי שאינו להוט כל כך להטביל כיון דליכא אלא טומאה דרבנן:

מדרשין בדרי' טמא והוא מהור.
מאליו תימה דבמנתינן
אמר אין מטבילין כלי על גבי מימיו
לטהרו וי"ל דהסם מיירי שהוא מלא
מים ויש בו הוכחה דלאטבולי קבעי
ואסור להטביל כלי דמחוי כמתקן
אכל הכא א"ל הכל יודעין שהדלי
טמא וא"כ הראוהי א"כ קצור דלשאוב
הוא נרדף:

כָּלִי שֶׁנִּמְצָא בְּכַף הַטּוֹמָאָה אֵין
מִטְבִּילִין אוֹתוֹ בְּזֶל הַטּוֹמָאָה
מִטְבִּילִין אוֹתוֹ וְכוּ'. פִּירֶשׁ שֶׁ"י מֵיִירִי
שֶׁנִּטְמָא מֵעֶרֶב יֵיט דְּלִי בִּיט' אִפִּילוּ
בְּזֶל הַטּוֹמָאָה מִטְבִּילִין אוֹתוֹ וְהֵא
דְּאִמְרִין עָלֵי מַעֲרַב יֵיט אֵין
מִטְבִּילִין אוֹתוֹ בִּיט' מֵיִירִי שֶׁנִּטְמָא
בְּזֶל הַטּוֹמָאָה וְעַמּוּמָא דְּלֶזֶל הַטּוֹמָאָה
אֵין מִטְבִּילִין אוֹתוֹ מִשּׁוּם דְּטוֹמָאָה
דְּאִוְרִיטָא הִיא דִּנְרָהָה כִּמְתַקֵּן אֲבָל
בְּטוֹמָאָה שֶׁנִּטְמָא בְּמַשְׁקִין אֵינוֹ טֹמֵא
כִּי אִם מִדְּרַבָּנָן וְלֹא מִחוּז כִּמְתַקֵּן וְעוֹד
פִּירֶשׁ פִּירוּשׁ אַחֵר דִּמְיִירִי שֶׁנִּטְמָא בִּיט'
עֲלָמוֹ וְכֵן הַטּוֹמָאָה וּמ"מ אֵין
מִטְבִּילִין אוֹתוֹ בִּיט' הוֹאִיל וְכוּ' וְכוּ'
הַעֲרֵב שֶׁמֶשׁ וְאֵין מִטְבִּילִין לְצוּר חוּל
אֲבָל בּוֹלֵד הַטּוֹמָאָה אֵינוֹ נֶרְצֵךְ הָעֶרֶב
שֶׁמֶשׁ וּמִטְבִּילִין אוֹתוֹ בִּיט' וְהֵא
דְּאִמְרִין נִטְמָא בְּיוֹם טוֹב מִטְבִּילִין
אוֹתוֹ בִּיט' מֵיִירִי שֶׁנִּטְמָא בּוֹלֵד
הַטּוֹמָאָה וְלֹא נִהֲרָא לֵיהּ לִרְשִׁי
דְּאֲכַתִּי מ"מ הִרִי רָאִי לְהַשְׁתַּמֵּשׁ אֲבָל
חוּלִין שְׁאִינוֹ נֶרְצֵךְ הָעֶרֶב שֶׁמֶשׁ חוּלָה
תְּרוּמָה וְהִרִי פ' דִּנְחֵא לִפִּי הַמַּשְׁקָלָה
דְּאִיִּירִי בְּתִרּוּמָה דֶּשֶׁם נֶרְצֵךְ הָעֶרֶב
שֶׁמֶשׁ וְאֵינוֹ נִרְאֶה לְהִרִי יִחָזֵק דְּאִטּוֹ

ומיהר קשה היאך הוא מותר להטביל כלי שנטמא בזולג הטומאה דאם
 רוצה להשתמש בחולין וצמער א"י טבילה ואי משום תרומה הא
 צעיר הערב שמש וא"כ לנורך חול הוא מטביל ויש לומר דלפירוש
 אחר שפירש רש"י ניהא דבטבילה דרבנן כמו וז לא צעיר הערב
 שמש ^ט כדתנן במסכת פרה (פ"א משנה ה) כל הטעון ביאת מים
 מדברז כחמים לאחר ביאתו מותר בצולג:

היכרי משבחת לה בבהנים. וא"ת בישראל נמי משכחת לה דכל הפוסל תרומה מטמא משקין להיות תחלה וי"ל דמיירי בכלי שאינו ראוי להשתמש בתוכו מים כגון כלי מנוהב:

מעֶרְמַת וְטוֹבֵלָת בְּבִגְדֶיהָ. מִמֶּנּוּ הָיוּ שְׂרִייה וְסִרְיִיה אֲסוּרֵה מַפְנִי
 שֶׁהוּא מִכְסָּה וּמִלְצָן לְדַמְרִי שְׂרִייוֹ 10 הִיא כְּצוּסוֹ וְיִ"ל
 הַדְּהוּלֵּל דְּהוּ דָּרָךְ טַיּוֹף שֶׁרִי וְעַד דְּהֶאֱדָךְ אֵלֶּה מִנְּגִידִים יְדִינוּ בְּמַפָּה
 בְּעֻשְׁתָּהּ הֵא הִי שְׂרִייה וְאֲסוּר מַפְנִי שֶׁהוּא מִכְסָּה וּמִלְצָן אֵלֶּה כִּיּוֹן דְּהוּ
 דָּרָךְ טַיּוֹף שֶׁהֵא שֶׁהֵא נָמִי יִמָּא הֵא כִי ¹⁰ **גִּרְדָּה** שְׂמָא **שְׂמָא**. פִּי עַד
 11 מִשְׁהָ עֲלֵמֹה מִלְּטוֹלָה וְעוֹד לֵאמֹר שֶׁיִּדּ לְמַחֲשֵׁה לִידֵּי מִתְּהָ כֵּל דְּרָךְ

סדר

(א) תרומה שרינן ליה לאטצולי ציו"ט דהא כו' כ"ל.